

Въ обрза стояхме три дена. На четвъртия ни запозѣдах да излѣземъ, за да ни откаратъ въ града Мушъ.

Съ насъ вече нѣмаше мъже арменци. Всички бѣха избити. Отъ Мушъ ни подкараха за друго село. Като вървѣхме изъ пѣтя въ една тъмна нощъ, мама ни улови за ржцѣ ѳ, и ние се скрихме задъ единъ храстъ.

Тя съ треперяща ржка ни запуши устата да мълчимъ.

Керванътъ отъ жени и дѣца отмина, и ние останахме незабѣлѣзани отъ войницитеѳ.

Бѣхме спасени! Бѣхме свободни! Но какъва свобода! Кждѣто и да идемъ, пакъ щѣха да ни заловятъ. Ние се отбихме отъ пѣтя и започнахме да вървимъ между високи храсти.

Цѣла вечеръ Азуида боззеше. Млѣко мама нѣмаше, и дѣтето не можеше да се нахрани.

Ржцѣтъ на мама треперѣха отъ гладъ, умора и страхъ. Тя бѣ прѣтънала Азуида и неуморно я люлѣеше. Така вървѣхме цѣла нощъ, безъ да знаемъ накждѣ.

Кога се ззори, ние се качихме на единъ баиръ и се скрихме задъ единъ камъкъ. Цѣлъ день тамъ стояхме. Страхувахме се да не ни видятъ турцитеѳ.

Само Азуида не разбираше отъ нашето положение и непрѣстано плачеше. Двѣ нощи не е бозала нито капка млѣко. Тя умираше отъ гладъ.

Бѣхме страшно огладнѣли и ние, но отгдѣ да земемъ хлѣбъ.

Кога зе стъмни, ние слѣзохме въ котловината. Мама каза, че и тая трета нощъ ще сме на пѣтя.

Азуида все не разбираше отъ нашето положение. Тя разбра само това, че млѣкото на мама е присъхнало и не се доближавише до гърдитѣ ѳ. А бѣдната ми мама, гладна, изморена, сжщинска мъченица, не можеше да носи вече Азуида. И Аласта не можеше да върви. А ние трѣбзашѣ цѣла нощъ да пжтуваме.

Долу минзвие рѣка. Ние слѣзохме около брѣговетѣ ѳ, и мама ни даде знакъ да седнемъ. Тукъ тя взе на ржцѣ Азуида и я обсипа съ цѣлувки. Изведнѣжъ мама стана и съ всички сила я хвърли въ рѣката.

Когато дѣтето потъна въ водитѣ, мама падна на трѣвата и съ жаленъ гласъ започна да плаче и да скубе коситѣ си...